

Arrest

nr. 58 104 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats:

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 2 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MULDER, die loco advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16/7/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:
(S.S.) (...)
nationaliteit: Azerbeidzjan (Rep.)*

geboren te (...) op (...)
en zoon (N.S.) geborne te (...) op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28/9/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

In het verzoekschrift wordt voor Sadiqova Samira medische redenen aangehaald en ze legt ter staving medische attesten voor. De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 5/10/2010 (zie gesloten omslag in bijlage) die hem leerde dat betrokkene lijdt aan een stoornis waarvan de precieze aard niet wordt vermeld, noch de ernst van de symptomen en dat betrokkene verschillende medicatie neemt aan lage dosis. Hij concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, er zijn inziens geen medisch motief aanwezig is om betrokkene niet uit te wijzen.

Wat betreft de behandelingsmogelijkheden blijkt dat behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Azerbeidjan. (zie administratief dossier: correspondentie dd 19-03-2008). Het systeem van medische zorgen in Azerbeidjan is gratis evenals het Psychoneurologisch Centrum van Baku.

Voorts blijkt volgens de controle-arts dat er geen medisch bezwaar om te reizen zolang betrokkene kan beschikken over haar medicatie.

Gezien betrokkene niet arbeidsongeschikt is en voorheen in het land van herkomst heeft gewerkt (als leerkracht en traiteur-zie vragenlijst in administratief dossier) kan zij eventueel mee instaan voor de kosten die gepaard gaan met de medische behandeling.

De ambtenaar-geneesheer besluit dat de problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Azerbeidjan.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkenen kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

** De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."*

De tweede bestreden beslissing luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid

wordt aan:

Naam: (S.)

Voornamen: (S.)

Nationaal nummer: (...)

Geboortedatum en -plaats: (...)

Nationaliteit: Azerbeidzjan

En zoon (N.S.) geboren te (...) op (...) adres: (...).

het bevel gegeven om uiterlijk op 01 JANU 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Indien het bevel niet opgevolgd wordt, loopt zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. 1. De motivering in de bestreden beslissing. De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 te bekomen.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling. De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen' legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden. De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste. Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het bevel het land te verlaten. De in de bestreden beslissing geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging. Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering

moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. In casu stelt de Minister dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd om reden dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als een grond om een verblijfsvergunning te bekomen. Nochtans blijkt uit navolgende dat het medische probleem van verzoekster wél weerhouden kan worden. De beslissing d.d. 17.11.2010 stelt: (...). De ambtenaargeneesheer heeft bovenstaande motivering inderdaad weerhouden in zijn evaluatie d.d. 5.10.2010. Dokter Apfelbauw is echter tot andere vaststellingen gekomen. Zij meent dat verzoekster dient opgevolgd te worden door een psychiater waarbij de behandeling jaren zal duren. Verzoekster kan niet reizen naar Azerbeidzjan wegens gevaar omwille van bedreiging en gebrek aan behandeling. De behandeling van de aandoening (obsessiecompulsieve stoornis en gecompliceerde rouw) in België kan een beter resultaat garanderen dan in Azerbeidzjan. Ondanks het medische attest van dokter Apfelbaum heeft de Minister zich uitsluitend gebaseerd op het verslag van de ambtenaargeneesheer om haar beslissing te nemen. Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoekster. Zij heeft inmiddels in België het 'centrum van haar belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger. Bovendien is dokter Apfelbaum tot een andere conclusie gekomen welke genegeerd wordt door de Minister.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard. De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het medische verslag van de ambtenaargeneesheer om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, zeker nu blijkt dat dokter Apfelbaum tot een andere conclusie komt."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat blijkt dat de behandelmogelijkheden beschikbaar en toegankelijk zijn in Azerbeidzjan, dat gezien betrokkene niet arbeidsongeschikt is en voorheen in het land van herkomst heeft gewerkt kan zij eventueel mee instaan voor de kosten die gepaard gaan met de medische behandeling en dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, zal dit veelal precies zijn omwille van het feit dat de ambtenaargeneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten (R.v. St., arrest nr. 207.380 van 15 september 2010). Verzoeker maakt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk door te betogen dat "De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het medische verslag van de ambtenaargeneesheer".

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM). Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België. Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden. Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster laat na in feite aan te tonen dat er sprake is van een familie- en gezinsleven. Zij komt niet verder dat op algemene wijze te stellen: “Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België”. Ook maakt verzoekster niet aannemelijk dat het recht op huwen is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC